

[Aksel Larsen.]

som startede krigen, få besked om, at nu har de at stoppe den — eller tage konsekvenserne. Lad dem få tilstrækkelig, men ikke for megen tid til at beskytte befolkningens liv, men lad dem få at vide, at når den frist er omme, er deres byer med deres hovedstad i spidsen dødsdømt.“

I en korrespondance til „Reynolds News“, et meget seriøst engelsk tidsskrift, kunne man i nummeret for den 1. januar 1951 læse følgende artikel af Basil Davidson:

„De (vesttyske politikere og tidligere nazigeneraler) erklærer åbenlyst, at de kun vil gå ind på den genoprustning, som vestmagterne ønsker de skal gå ind på, hvis vestmagterne vil garantere dem, at det første slag, når det kommer, skal udkæmpes „ved Neisse“ — på grænsen mellem Tyskland og Polen. Men hvad betyder dette? At føre krigen ind i Polen imod Ruslands og dets venners umådelig overlegne hære er kun muligt på een måde — ved at slå til først, ved at begynde krigen.“

Hvis man vil have udtalelser fra større autoriteter, kan jeg henvise til USAs forsvarsminister Marshall, som ifølge et Reuters-telegram fra Washington den 10. maj 1951 har udtalt i senatets fælleskomité, at

„USA aldrig ville gå med til, at det kommunistiske Kina blev optaget i FN“.

Eller jeg kan henvise til præsident Truman, som i et brev af 13. januar 1951 til general Mac Arthur, manden, hvis gamle øjne glædedes over synet af lig, skrev:

„Indtil vi har opbygget vort lands forsvarsstyrker, må vi handle yderst forsigtigt, når det drejer sig om at udvide området for fjendtlighederne.“

Præsident Truman kan altså godt tænke sig at udvide området for fjendtlighederne, blot lidt senere.

Republikanernes daværende førstemand, senator Robert Taft, udtalte den 13. april 1951:

„Nu kan en verdenskrig ikke forhindres undtagen ved en aggression mod det kommunistiske Kina.“

Og endelig for at tage endnu en engælænder med i kompagniet skal jeg citere en udtalelse, som slap igennem radioavisen her i Danmark, men som hele den ikke-kommunistiske dagspresse mig bekendt undertrykte. Den er fremsat af den tidligere chef for de engelske styrker i Korea, generaløjntant Sir Richard Gale. Han sagde, at man ikke skulle tage sig det så nær, dersom

„russerne intervererede i Korea i en begrænset målestok. Det ville blot give os en lejlighed til at slå nogle russere ihjel, som vi ikke har haft før. Lad os nu få den lejlighed“.

Jeg synes, at man på basis af dette — og jeg kunne supplere med hundredvis af lige så tungtvejende citater og udtalelser — skulle lade være at påstå, at det er for fredens skyld, man har intervereret i Korea, og at det er for fredens skyld, der er lavet Atlantpagten.

Det ærede medlem hr. Hans Hedtoft har i dag været grebet af en bemærkelsesværdig åbenhed og ærlighed. Han har sagt, at man må være klar over, at deltagelsen i Atlantpagten og oprustningen medfører store byrder for befolkningen. Det er noget, der ikke er sagt før, men ganske vist er det nødvendigt at erkende det, eftersom befolkningen forlængst selv har opdaget det. Da man gennemførte Atlantpagten, sagde man imidlertid, at det ikke på nogen måde ville komme til at sænke befolkningens levestandard eller antaste den sociale lovgivning, men nu, nu erkender man det altså.

Ja, men lad mig så sammenholde denne erkendelse af en rapid forværring af levestandarden i Danmark og andre atlantiske lande som følge af oprustningen og Atlantpagten med den kendsgerning, at i de østeuropæiske lande, som man angriber så voldsomt og skælder ud for at rekordruste, går det økonomisk fremad med produktionen, og der forbedres befolkningens levestandard ustandseligt. Den seneste beretning fra De Forenede Nationers Europakommision ved Gunnar Myrdal giver tilstrækkelig tydelige oplysninger. Hvis man sammenholder de vesteuropæiske og de østeuropæiske lande, er det i de østeuropæiske lande, der er sket langt de største produktionsforøgelse, og hvad Sovjetunionen angår, vil jeg gerne have lov til at minde om, hvad Stalin udtalte, da premierminister Attlee havde angrebet Sovjetunionen og påstået, at den bedrev rekordrustninger. Stalin svarede derpå:

„Hvis premierminister Attlee var velbevandret i finansvæsen eller økonomi, ville han uden besvær kunne forstå, at ingen stat og heller ikke sovjetstaten kunne udvikle sin civile industri for fulde sejl, begynde store bygningsværker som vandkraftværkerne ved Volga, ved Dnjepr, Amu Darja, der kræver snese af milliarder på budgettets udgiftsside, fortsætte en systematisk prissænkningspolitik for masseforbrugsvare, der lige-